

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 241/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 10Tk/1/2021 zo 14. októbra 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5Tos/175/2025 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) 21. novembra 2025, doplnenou podaniami z 2. a zo 17. decembra 2025 a 6. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10Tk/1/2021 zo 14. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5Tos/175/2025 z 29. októbra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Navrhuje, aby ústavný súd prikázal jeho prepustenie z väzby na slobodu a priznal mu finančné zadost'učinenie 25 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol obžalovaný z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) s poukazom na § 138 písm. d) a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a z pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ bol stíhaný väzobne z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ podaním z 29. septembra 2025 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. O jeho žiadosti rozhodol okresný súd svojím napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Napadnutým uznesením krajského súdu bola sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

5. Dňa 11. decembra 2025 bol sťažovateľ právoplatne odsúdený.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd a krajský súd nepreskúmali zákonnosť rozhodujúceho dôkazu, a to výpovede poškodenej, ktorá podľa sťažovateľa nebola pred videovýsluchom zákonným spôsobom poučená. Ďalej namieta, že v jeho veci rozhodoval nezákonne zložený senát, keďže prísediacom bol policajt. Príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky podľa sťažovateľa vôbec nemôže byť prísediacom, a to bez ohľadu na to, či má, alebo nemá oblečenú uniformu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a jeho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré boli vydané v súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd považuje na úvod za potrebné uviesť, že sťažovateľ ústavnému súdu síce predložil splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom, ústavnú sťažnosť však spísal vlastnoručne a rovnako ju sám aj zaslal ústavnému súdu. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že bude doplnená samostatným podaním spísaným ním zvoleným advokátom. Ústavnému súdu bolo následne doručené podanie od ním splnomocneného advokáta, ktoré sa prekrýva s ústavnou sťažnosťou čo do jej dôvodov, nie však vo vzťahu k jej petitu. Ústavnému súdu bolo následne doručené vlastnoručne spísané podanie sťažovateľa z 2. decembra 2025, ktorého prílohu tvorí nepodpísaný dokument označený ako ústavná sťažnosť, ktorý bol spísaný splnomocneným advokátom a na ktorom sťažovateľ preškrtol splnomocneným advokátom formulovaný petit (namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,

práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach). V tomto doplnení ústavnej sťažnosti sa sám sťažovateľ výslovne domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru. Následne 16. decembra 2025 doručil ústavnému súdu ďalšie vlastnoručne spísané podanie s dátumom „17. decembra 2025“, v ktorom už znova žiada vyslovenie porušenia svojich práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, a to iba vo vzťahu k napadnutým uzneseniam, nie vo vzťahu k postupu krajského súdu.

10. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že takýto spôsob uplatnenia námietky porušenia základných práv pred ústavným súdom v situácii, keď je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený, je potrebné považovať za mimoriadne nezvyčajný a vyvolávajúci viaceré otázky vo vzťahu k splneniu zákonom predpísaných náležitostí.

11. Ústavný súd, zohľadňujúc dôležitosť práv sťažovateľa, ktoré sú „v stávke“ (základné právo na osobnú slobodu a právo na slobodu a bezpečnosť), ako aj faktickú situáciu sťažovateľa (výkon väzby, resp. medziasom výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody), ustálil predmet konania tak, ako ho vymedzil sťažovateľ vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 16. decembra 2025 a ako je zadaný aj v záhlaví a bode 1 tohto uznesenia. Zároveň je potrebné uviesť, že práve takéto ustálenie petitu ústavnej sťažnosti umožňuje plnohodnotný meritórny prieskum napadnutého uznesenia krajského súdu, a teda pre ústavný súd vytvára možnosť zjednania prípadnej nápravy v situácii, ak by sa námietky sťažovateľa ukázali byť dôvodné.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu:

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

13. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv.

14. V predmetnej veci je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu, v právomoci ktorého bolo preskúmanie všetkých relevantných námietok sťažovateľa.

15. V tejto časti bolo vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

16. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou

všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

17. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia (III. ÚS 271/07, I. ÚS 58/2017).

18. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

19. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd a krajský súd nevenovali dostatočnú pozornosť jeho námietke o nezákonnosti výpovede poškodenej, ktorá podľa sťažovateľa nebola pred videovýsluchom riadne poučená, a o nezákonnom zložení senátu z dôvodu, že prísediacim členom senátu bol policajt.

20. Krajský súd k nezákonnosti výpovede poškodenej odkázal vo svojom napadnutom uznesení na závery okresného súdu, v zmysle ktorých bola táto konkrétna námietka preskúmaná a vyhodnotená v rozsudku vo veci samej zo 14. júla 2025. Predmetnú námietku sťažovateľ môže podľa okresného súdu a krajského súdu uplatniť v odvolaní proti označenému rozsudku, keďže rozhodovanie o väzbe nie je určené na komplexné preverovanie správnosti meritórneho rozhodnutia.

21. K namietanej nezákonnosti zloženia senátu krajský súd poukázal na závery okresného súdu spočívajúce v tom, že v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku sa o opakovanej námietke zaujatosti podanej z tých istých dôvodov nekoná, pričom sťažovateľom podaná námietka navyše nespĺňala ani náležitosti podľa § 31 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Krajský súd nad rámec uvedeného doplnil, že so sťažovateľovou námietkou zaujatosti podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku sa súdy rozhodujúce o väzbe vysporiadali už opakovane. Ďalej zo súdneho spisu podľa krajského súdu nevyplývalo, že by sťažovateľom spochybňovaný prísediaci, ktorý bol do funkcie zákonom predpokladaným spôsobom ustanovený, na hlavnom pojednávaní vykonával akúkoľvek právomoc príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. Sťažovateľ podľa krajského súdu taktiež neidentifikoval žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by zakladali nezákonnosť pôsobenia konkrétneho prísediaceho v jeho funkcii.

22. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd sa dostatočným a presvedčivým spôsobom vysporiadal s príslušnými námietkami sťažovateľa, a to tvrdenou nezákonnosťou výpovede poškodenej, ako aj tvrdeným nezákonným zložením senátu.

23. Nad rámec uvedeného je vhodné doplniť, že rovnakú argumentáciu pred všeobecnými súdmi a následne aj pred ústavným súdom sťažovateľ už uplatnil opakovane, avšak bez reflexie záverov vyjadrených v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu, resp. opakovane artikulovaných aj v uzneseniach ústavného súdu (IV. ÚS 565/2025, IV. ÚS 646/2025).

24. Napokon, pokiaľ by išlo o právny zástupcom označené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a korešpondujúce práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (pozri bod 9 tohto uznesenia), ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmetom rozhodovania krajského súdu bola väzba sťažovateľa, na ktorú sa vzťahujú osobitné záruky čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 499/2024, III. ÚS 22/2025), nie všeobecné záruky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu